

MANIFEST PELS ESTATS UNITS SOCIALISTES D'EUROPA

(COL·LECTIU REVOLUCIÓ PERMANENT)

PER ACABAR AMB LA DIVISIÓ D'EUROPA, L'ATUR, LA FORTALESA EUROPEA I LES INTERVENCIONS IMPERIALISTES....

PELS ESTATS UNITS SOCIALISTES D'EUROPA!

El President socialdemòcrata espanyol declarà poc després de la seua entrada en funcions: "Europa ha de tindre confiança en la perspectiva de convertir-se en la potència més important en el món d'ací a vint anys" (*Der Spiegel*, 9 novembre del 2004).

Sobre el paper, la Unió Europea dels 25 països, abusivament anomenada 'Europa' per José Luís Rodríguez Zapatero, sembla poder rivalitzar amb els Estats Units: 10.500.000 milions de dòlars de PIB de la UE dels 25 contra els 11.000.000 milions dels USA; 455 milions d'habitants contra 295 milions. Sobre aquesta base, sobre realitats com la posada marxa d'una moneda comuna per a 12 estats en 1999 i l'ampliació en el 2004 de la UE a 25 països, la socialdemocràcia, les restes de l'estalinisme europeu i un determinat nombre dels seus aliats anomenats d'"extrema esquerra", creuen assistir a l'emergència d'un equivalent europeu dels Estats Units, que els treballadors haurien, simplement, de convertir en més "social" i "democràtic".

El mite de la unitat del continent i del manteniment de la pau davall l'ègida de la Unió Europea

Tots aquests corrents confien en les classes capitalistes per a realitzar la unificació d'Europa, però només la classe obrera és capaç de fer-ho, a condició que no es subordine als seus explotadors. En efecte, els Estats Units d'Amèrica resultaren de la creació d'un estat per les burgesies de les colònies britàniques d'Amèrica del Nord en una època en què el capitalisme era juvenil, quan la burgesia era encara capaç de fer un paper revolucionari, prendre la direcció de les masses populars, mobilitzar-les i armar-les contra la potència colonial (Guerra de la Independència) i, després, contra els grans propietaris terratinents esclavistes (Guerra de Secessió). Quant a la Unió Europea, aquesta apareix massa tard, en l'època de decadència històrica del capitalisme. És un bricolatge de velles burgesies, reaccionàries des de fa ja el mateix temps en què han estat incapaces de fusionar-se i abandonar el seu propi estat nacional.

El pressupost de la Unió Europea prova que està molt lluny de constituir un estat. Primer que res, la Unió no té el dret a cobrar impostos directament i està finançada per mitjà de cotitzacions dels estats membres. Després, aquest finançament està limitat aproximadament a un 1% del PIB de la zona (és a dir, 115.000 milions d'euros o 150.000 milions de dòlars); a l'octubre del 2002, Gerhard Schröder i Jacques Chirac arribaren a l'acord de no elevar-lo. Per fi, el pressupost no inclou rúbrica de "defensa" i està consagrat, sobretot, als "fons estructurals" en benefici de les zones més pobres (al voltant del 33% de les despeses) i, fins al moment, a la "política agrària comú" (al voltant del 45% de les despeses, és a dir 45.000 milions d'euros).

A títol de comparació, el pressupost federal dels Estats Units representa més del 20% del PIB nord-americà. Les despeses militars dels Estats Units, preses per separat, sobrepassen els 350.000 milions d'euros, és a dir el 40% dels del món sencer. Les dels 25 exèrcits de la UE, si hom les suma, arriben com a màxim als 150.000 milions d'euros. D'altra banda, els estats europeus continuen sent membres de l'aliança militar controlada pels Estats Units, l'OTAN. La Unió Europea no té braç armat. Inclús la "Força de Reacció Ràpida"

GERMINAL

aprovada en el Consell Europeu d'Hèlsinki de 1999 no és una força supranacional a disposició de les instàncies de la UE. Es limita a una cooperació entre els exèrcits nacionals que està, de moment, limitada a quatre estats (Alemanya, Bèlgica, França i Luxemburg). A més, les decisions militars de la Unió Europea s'han de prendre per unanimitat dels estats membres.

La guerra dels Balcans de fins del segle XX, i la segona guerra imperialista contra Iraq, demostraren que la UE no és, de cap manera, una potència sinó que continua sent una federació heterogènia al voltant d'un bloc (ell mateix més o menys conflictiu) entre l'imperialisme alemany i el francès.

L'acord de 1957, que està en l'origen de la UE, pretenia "Refermar, per la constitució d'aquesta unió, la salvaguarda de la pau i la llibertat" (Preàmbul al Tractat de Roma). El projecte de tractat constitucional per a la UE del 2004, afirma: "La Unió té per objectiu promoure la pau, els seus valors i el benestar dels seus pobles" (art. I.3).

Tot açò és desmentit per la devastació de l'ex Iugoslàvia des de 1990 a 1999, que es degué, en bona mesura, a la persistent rivalitat de les potències europees. En efecte, per a preservar i estendre les seues zones d'influència, els imperialismes francès i alemany jugaren un important paper en l'esclat de la Confederació Iugoslava, recolzant a un o un altre sector nacional de l'antiga burocràcia titista. Totes les fraccions de la burocràcia desitjaven restaurar el capitalisme en detriment de la unió dels pobles que la revolució iugoslava havia realitzat, per a impedir la revolució política que hauria permès al proletariat iugoslau unit exercir el poder. Des del principi, l'imperialisme alemany animà la proclamació de la independència de Croàcia i Eslovènia, els subministrà armes i consellers militars. Per la seua banda, l'imperialisme francès sostingué el pla de la "Gran Servia", i armà aquesta contra Croàcia i Bòsnia. De tot això en resultà una dècada de regressió nacionalista, guerra, desplaçaments de la població i massacres. Els Estats Units feren ús de la seua superioritat diplomàtica i militar per a posar fi al conflicte... i reforçar la seua influència a Europa en perjudici dels seus rivals imperialistes europeus.

La UE diu pretendre alliberar els pobles i assegurar el seu benestar. Però en el seu si

garanteix les fronteres dels estats existents. D'aquesta forma, la UE ratifica l'opressió de bona part dels pobles d'Europa: bascos, albanesos de Kosovo, irlandesos... Encara pitjor, prolonga la subjecció dels pobles de les últimes molles dels antics imperis colonials britànic, portugués, espanyol, holandés, francès, danés... que són denominats com "països i territoris d'ultramar de la Unió Europea" i com "regions ultraperifèriques". Els PTUM estan associats a la UE: Groenlàndia, Nova Caledònia, Polinèsia francesa, Aruba, Antilles Holandeses, Anguila, Illes Malvines, Bermudes, etc. Les RUP, sovint més allunyades del continent europeu que Turquia, també formen part del territori de la UE: Guaiana Francesa, Guadalupe, Martinica, La Reunió, Açores, Madeira, Illes Canàries.

La "Pau europea" s'oblida de la participació dels exèrcits de quasi tots els països capitalistes d'Europa en l'agressió contra Iraq en 1991, així com de l'escandalós embargament de l'ONU que estrangulà la població durant els deu anys que la seguiren. La seua "pau" tanca els ulls davant dels bombardeigs de Servia en 1999, Afganistan en 2002, per nombrosos exèrcits europeus i per l'exèrcit nord-americà, davant de les nombroses intervencions militars de les que són culpables les "democràcies" de la "vella Europa", en Costa de Marfil, Haití, etc. La seua "pau" s'oblida del suport de tots aquests estats a Israel opressor de Palestina, o a Turquia opressora dels kurds, i a la nova Rússia capitalista, opressora de Txetxènia.

Pel que fa a la "unitat" d'Europa enfront de l'exterior, l'experiència la contradia cruelment. Enfront del seu principal rival, l'imperialisme nord-americà, els estats europeus han demostrat la seua divisió: els governs de Gran Bretanya, Estat Espanyol, Itàlia i dels països d'Europa Central, han recolzat als Estats Units quan desencadenà la seua guerra de terror i pillatge contra Iraq, condemnada demagògicament pels imperialismes francès i alemany que desitjaven continuar utilitzant a l'ONU per a estrangular el país.

Les rivalitats apareixen, també, en la creixent oposició entre imperialismes europeus per a protegir el seu comerç exterior i les seues inversions a l'estranger, a fi d'assegurar-se beneficis en l'est d'Europa o a Àfrica, Amèrica Llatina, Oceania i Àsia.

L'Europa del capitalisme, del racisme i del militarisme

Els poders imperialistes europeus participen en la brutal restauració del capitalisme en els antics estats obrers i en el recolonització en curs dels països dominats, i ho fan per mitjà de la invasió imperialista d'Iraq sota la direcció nord-americana (amb la participació de Gran Bretanya, Estat Espanyol, Itàlia, Polònia...), per mitjà de la invasió i ocupació de l'ex Iugoslàvia per l'OTAN, l'ocupació d'Afganistan també per l'OTAN (amb França, Estat Espanyol, Alemanya), i mitjançant el control d'Haïti (França, Estat Espanyol, al costat d'Estats Units, Argentina, Brasil, Turquia, etc.).

Tant en l'interior com en l'exterior, la minoria d'explotadors ha d'ocultar o legitimar la seua dominació a través del patriotisme, els grans mitjans de comunicació, la religió i el sistema educatiu. Per a completar-ho li manca intimidar i, eventualment, aixafar la resistència de la majoria explotada i oprimida. Sense comptar les despeses en policia i presons, en constant augment, els 25 països de la UE gasten de mitjana més del 2% del seu PIB per als seus exèrcits.

Una de les poques coses que unifica a les burgesies europees és la sort que els reserven als petits llauradors, explotats més o menys directament pels grups capitalistes (banca, agroalimentació, llavors, química, gran distribució...), la qual cosa porta sovint a l'absorció de les seues granges per vertaderes empreses capitalistes agrícoles.

Els cops que reben actualment els treballadors del camp i de la ciutat d'Europa, no provenen de cap mode d'una ideologia que seria el 'neoliberalisme' de les institucions europees. La lluita entre la burgesia i la classe obrera és immanent al capitalisme. Més que mai, des de la crisi econòmica mundial de 1973, cada burgesia del món mena l'ofensiva per tal d'augmentar la taxa d'explotació i fer abaixar el valor de la força de treball. El resultat és que, de 1975 a 1999, la part dels salaris en el PIB europeu dels 15 baixà en un 9%. La taxa de desocupació de la UE de 25 és del 9,1% de la població activa. El dret a una pensió decent, els segurs de desocupació dels treballadors del sector privat, l'accés a la sanitat i l'educació, els serveis públics, totes les conquestes del moviment obrer europeu, es redueixen, perquè són incompatibles amb un mode de producció caduc basat en el benefici, que podreix tota la vida

econòmica i social.

Per això l'única Europa unificada que pot haver-hi és l'Europa socialista. Transformar la UE en "Europa social" és un mite reformista.

Lluny de ser víctima de la "construcció europea", com ploriquegen els reaccionaris, l'estat nacional es reforça com a aparell de repressió. Totes les burgesies europees consoliden activament el seu propi estat, en particular els seus cossos de mercenaris que mantenen l'ordre capitalista: policies de tota mena, serveis secrets, exèrcit. Paral·lelament, tots els governs europeus ataquen les llibertats democràtiques.

El capitalisme ascendent del segle XIX justificava el colonialisme pel racisme. A principis del segle XXI, tots els demagogs reaccionaris atribueixen els mals engendrats pel capitalisme (desocupació, pobresa, delinqüència...) a la competència estrangera (sempre "deslleial"), a les "deslocalitzacions", als "tecnòcrates de Brussel·les", etc. Feixistes i, sobre la mateixa qüestió, polítics burgesos respectables, assenyalen com a boc expiatori els jueus com sempre però, sobretot, els immigrants (pakistanesos, àrabs, turcs, etc.) i els seus descendents. No es tracta només d'il·luminats ja que el capitalisme decadent segrega, contínuament, xenofòbia per mitjà de la "política d'immigració", la "lluita contra el terrorisme", la divisió nacional i racial de la classe obrera, la segregació social en guetos urbans...

Tots els governs d'Europa restringeixen el dret d'asil. Rebutgen als àrabs i als habitants de la Kabila amenaçats pels fanàtics islamistes i les dictadures del lloc, ataquen als immigrants kurds o turcs perseguits en tots els països de la UE, als militants bascos perseguits a França i torturats per l'estat Espanyol, als militants italians que busquen refugi a França i que són tornats al mafiós Berlusconi.

Tots els estats restringeixen la llibertat de moviments i els drets dels treballadors immigrants, tractant-los brutalment i tancant-los en ignominiosos centres de retenció, sobreexplotant els que no estan retinguts i dividint, així, la classe obrera.

El capitalisme ha demostrat ser incapaç de superar les fronteres nacionals d'Europa

Les dues grans guerres imperialistes foren, primer que res, l'expressió de la rebel·lió de les forces productives contra els límits de les fronteres nacionals, particularment arcaiques a Europa. En dues ocasions l'imperialisme alemany intentà unificar militarment Europa davall la seua hegemonia. En la segona ho va fer sota la direcció de l'objecta encarnació de la contrarevolució burgesa i de la reacció capitalista, Hitler i el nazisme. En dues ocasions, les classes dominants europees, amb l'ajuda de la burgesia nord-americana, es tiraren mà al coll per a repartir de nou el món, sacrificant a milions de joves treballadors de les ciutats i el camp, arrasant el continent, matant els civils, arrossegant en el conflicte la carn de canó de les seues colònies.

Enfront l'horror sense fi de la carnisseria imperialista, el proletariat es rebel·là i obrí, d'aquesta manera, una altra via a la humanitat. Començà la revolució socialista mundial, conquistant el poder a l'octubre de 1917 en Rússia i derrocant la monarquia a Alemanya. Així, la classe obrera finí la guerra entre les burgesies, guerra de què ella era la víctima.

Durant la Segona Guerra Mundial, la derrota del nazisme començà gràcies als treballadors russos, a Stalingrad al febrer de 1943. El mateix any, el proletariat italià s'aixecà contra Mussolini. Però l'onada revolucionària que engendrà la Segona Guerra Mundial fou continguda per l'aliança contrarevolucionària entre la burgesia imperialista dels Estats Units, la de Gran Bretanya i la burocràcia de l'URSS (acords de Teheran, Yalta i Postdam), espantades les tres davant la potencial

revolució proletària a Europa occidental i central que s'hauria estés, inevitablement, a l'URSS. Stalin dissolgué la III Internacional en 1943, com a prova de col·laboració de classes. La coalició "democràtica" de Washington i el *Kremlin* temia més a la revolució que no al nazisme. Els seus exèrcits deixaren als nazis cometré el carnatge sobre els insurgents de Varsòvia i colpejaren, deliberadament, la població civil alemanya per tal d'aterrir-la i destrossar qualsevol vel·leïtat de revolta.

Els seus agents polítics al si de la classe obrera, els partits "socialistes", partits "comunistes" i aparells sindicals reformistes, s'oposaren tots ells a la lluita de la classe obrera en 1943, data de l'alçament italià. Assoliren contindre la revolució desarmant els treballadors de França, Grècia..., participant directament en la reconstrucció dels estats burgesos trencats per les derrotes militars i els alçaments armats, denunciant i combatent les vagues, calumniant els revolucionaris.

L'imperialisme vencedor reconstruí a Europa els estats nacionals, tornant a posar en el seu lloc a les burgesies exangües i desacreditades, amb l'excepció de la modificació del traçat d'algunes fronteres. Amb la complicitat de Stalin, els presidents demòcrates Roosevelt i Truman dividiren, més que mai, Europa, particularment el seu principal proletariat, el proletariat alemany. D'altra banda, l'aliança contrarevolucionària establerta en Yalta preveia el manteniment dels pobles colonials sota la bóta dels seus amos europeus.

Les conquestes democràtiques i socials són el resultat de la lluita de classe del proletariat

Amenaçades de perdre-ho tot, les burgesies europees es veieren obligades a fer àmplies concessions als seus proletariats respectius: restabliment de les llibertats democràtiques i del dret de vaga, extensió de la Seguretat Social i nacionalitzacions... En Albània i Iugoslàvia, exèrcits de partisans controlats pels partits estalinistes es feren amb el poder malgrat les consignes de Stalin.

Les burgesies britànica i nord-americana havien enviat els joves treballadors a tots els fronts i a tots els oceans davall l'excusa de l'antifeixisme. Però, només vèncer els seus rivals japonesos i alemanys, la burgesia nord-americana es girà contra l'URSS i es recolzà més que mai en els règims feixistes de Portugal i Espanya. La burgesia nord-americana, hegemònica, acudí en ajuda de les burgesies europees debilitades, i ho feu amb el Pla Marshall en 1947. A partir de la derrota d'Alemanya,

desencadenà una ofensiva contra l'URSS amb l'objectiu de restaurar el capitalisme. Aquesta "Guerra Freda" rebé el suport de la socialdemocràcia i de la majoria de les direccions sindicals.

Per a la seua pròpia salvaguarda com a casta privilegiada, defenen alhora a la seua manera a l'URSS contra l'agressió imperialista nord-americana, la burocràcia del *Kremlin* expropià a partir de 1948 els capitalistes d'Europa Central. Establí estats obrers burocràtics des del seu mateix naixement, calcats del de l'URSS, estats en què els treballadors no exercien realment el poder, ni tenien inclús els drets democràtics elementals, ni el de vaga, però en els que van obtenir la plena ocupació, la sanitat i educació gratuïtes...

Per tot arreu l'imperialisme nord-americà ha sostingut, o aixecat, dictadures contra qualsevulla amenaça revolucionària. A Europa, participà directament en la constitució d'un règim autoritari a Grècia en 1967.

Però els règims burgesos dictatorials de Grècia, Espanya i Portugal no resistiren l'onada revolucionària que trencà a partir de 1968 l'ordre de Yalta, tant en l'Oest com en l'Est d'Europa.

En els anys 1960, l'estat portugués entrà en crisi enfront de l'obstinada resistència dels pobles de les seues colònies d'Àfrica (Guinea-Bissau, Moçambic, Angola). En 1974, la revolució portuguesa permet derrocar la dictadura de Caetano, l'hereu de Salazar: a conseqüència de la confraternització entre els soldats i els treballadors el Primer de Maig, la policia secreta

és desmantellada, les empreses són ocupades i es conquisten totes les llibertats democràtiques. Només la col·laboració de classes i la feroç divisió de les files obrera entre el PSP i el PCP, amb el suport de centristes de tota mena, permeté a l'estat burgès mantindre's i salvar el debilitat capitalisme portugués. La via vers l'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea quedà oberta al mateix temps que per al seu veí espanyol.

En l'estat Espanyol, contradiccions encara més grans minaren el règim franquista. La classe obrera reconstruí les seues forces, la joventut entrà en ebullició i els pobles oprimits es reanimaren. Per a evitar qualsevol risc de revolució, el rei Juan Carlos de Borbón y Borbón, designat per Franco com el seu hereu, introduí reformes preventives a partir de 1976. Tant el PSOE com el PCE sostingueren el rei i la seua "transició". Aportaren el suport a la constitució del 6 de desembre de 1978, constitució que restablí cert nombre de llibertats democràtiques, encara que mantenint els privilegis de l'Església Catòlica, negant el dret a la separació de les minories nacionals basca, catalana i gallega, instaurant una monarquia amb forts traços bonapartistes.

Malgrat que els dirigents reformistes Hollande, Buffet, Sabater, Schröder i companyia, afirmen fraudulentament que les conquestes obreres són filles de la "república" o de la "democràcia parlamentària", la veritat és ben diferent: tant en l'est com en l'oest del continent, les grans conquestes del proletariat europeu en el segle XX foren el subproducte de les onades revolucionàries mundials s'emprengueren en 1917, 1943 i 1968.

La Unió Europea es recolza en un fràgil compromís entre les burgesies francesa i alemanya.

La UE constitueix una base per a l'extensió dels grans grups capitalistes d'aquesta regió, per a conservar les seues parts en l'economia mundial i conquistar noves en les economies antigament col·lectivitzades d'Europa Central, Xina, Vietnam i Cuba, en els països semicolonials tradicionals i al si dels mateixos països imperialistes. Els governs burgesos oculten aquest estat de coses mitjançant discursos sobre la "unitat del continent" i sobre la "pau".

El Consell Europeu, és a dir els governs dels 25 estats membres, adoptà el 18 de juny del 2004, un

projecte de tractat constitucional que es situa clarament en el marc capitalista: "La Unió actua a favor del desenvolupament sostenible d'Europa fonamentat sobre... una economia social de mercat altament competitiva... (article I-3 del projecte). La paraula "social" només té una funció decorativa. Quant a l'expressió "economia de mercat" designa, en paraules hipòcrites, el capitalisme. El mode de producció capitalista, nascut a Europa, no és només un mercat de productes sinó l'explotació dels treballadors assalariats. En el capitalisme la força de treball dels proletaris és, ella mateixa, una mercaderia a

disposició de la minoria de la societat que posseeix els mitjans de producció. El producte social escapa al control dels seus productors, en benefici dels capitalistes que poden, així, acaparar el sobreproducte sota la forma de beneficis.

La concentració del capital, que ha pogut prosseguir a escala mundial al preu de crisis econòmiques i guerres, pren la forma de grans grups capitalistes transnacionals. No obstant, no mena a la desaparició dels estats nacionals i de les fronteres. Comporta, per contra, l'augment de la competència entre les empreses i entre els espais nacionals en què aquestes es mouen i sobre què es recolzen. En efecte, d'una banda la indiscutible majoria de les "multinacionals" té una base nacional clarament identificable; d'altra banda, els estats més potents no sols garanteixen en benefici de tot el capital el manteniment de les condicions d'extracció de plus-vàlua davant de la resistència dels assalariats, sinó que, a més a més, defenen els interessos de la seua fracció nacional del capital enfront dels seus competidors.

La mateixa Unió Europea és l'obra dels estats, especialment de les velles potències imperialistes del continent. Allò que els polítics, universitaris i periodistes burgesos anomenen la "construcció europea" s'ha recolzat, des del principi, en negociacions de corredor entre els poders executius de França i Alemanya sobretot, encara que aquestes negociacions també han inclòs a Gran Bretanya, Itàlia, Estat Espanyol, Països Baixos...

Des dels anys 1950, per tal de superar l'estretor dels seus territoris, per tal d'evitar l'estrangulació de les seues economies nacionals agreujada per la pèrdua dels mercats d'Europa de l'Est i de les colònies, es conclogueren acords entre alguns

estats capitalistes, creant, així, una primera zona de lliure canvi: al principi els tres petits països del "Benelux" en 1948, després els sis països de la "Comunitat Econòmica Europea" en 1957 (Alemanya, França Itàlia, Països Baixos, Bèlgica Luxemburg). Tal és l'origen d'aquesta pretesa "Europa", rebatejada Unió Europea en 1992: un compromís entre burgesies nacionals a fi d'alliberar l'acumulació del capital de l'obstacle de les seues pròpies fronteres... L'acord regional s'amplià en 1973 al Regne Unit, Irlanda, Dinamarca; en 1981 a Grècia; en 1986 a Espanya i Portugal; en 1995 a Suècia, Finlàndia i Àustria; en 2004 a Polònia, Hongria, República Txeca, Eslovènia, Eslovàquia, Lituània, Letònia, Estònia, Malta i Xipre.

Alemanya i França han controlat totes les etapes de la UE, des de la creació de la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer en 1951 fins a la proclamació de la UE en 1992. Cap decisió significativa (com l'adopció de l'euro en 1999 o l'ampliació a deu nous països en el 2004) s'ha pres en la UE sense l'acord dels governs dels estats alemany i francès. D'altra banda, els estats francès i alemany poden trencar les regles si els seus interessos així s'ho demanen, com fou el cas en el 2003 i en el 2004 per als dèficit pressupostaris que superaven àmpliament els criteris dels tractats de Maastricht de 1992 i d'Amsterdam de 1997. Així, a través dels seus primers ministres i dels altres membres dels seus governs, la Unió Europea està sota el control de les grans empreses capitalistes d'aquests països. La Comissió Europea de Brussel·les, lluny de tindre el poder, s'encarrega de l'aplicació d'aquestes polítiques.

El tractat constitucional no qüestionarà, en absolut, aquestes bases de la UE.

En la pàgina web del Grup Germinal, allotjada pel Groupe bolchevik en :

<http://www.revolution-socialiste.info/>

OBRES ESCOLLIDES DE LENIN EN CATALÀ

- **L'ESTAT I LA REVOLUCIÓ**
- **L'IMPERIALISME, FASE SUPERIOR DEL CAPITALISME**
- **EL PROGRAMA MILITAR DE LA REVOLUCIÓ PROLETÀRIA**

Quina actitud ha de prendre el proletariat dels països membres de la UE davant del tractat constitucional?

En determinat nombre de països els governs preveuen sotmetre a referèndum l'adhesió de Turquia a la UE i el projecte de constitució de la UE.

Aquest projecte de tractat constitucional, redactat per Giscard d'Estaing, antic President de la V República francesa, garanteix el domini de les grans potències sobre la Unió Europea i la seua dominació sobre els altres membres. D'una banda, els governs prendran sempre les decisions essencials, encara que el Parlament Europeu haurà de donar el seu vist i plau en alguns dominis (pressupost, mercat interior, immigració...). D'altra banda, les decisions es prendran ja siga per unanimitat (fiscalitat, política social...), ja siga per "majoria qualificada", que exigeix l'acord de, almenys, 15 estats representant al 65% de la població (articles I-23, I-25...). D'aquesta forma, França i Alemanya poden paralytzar qualsevol decisió que els moleste.

En conseqüència, el projecte manté la dominació econòmica de tot el continent pels estats imperialistes, però també la supervivència de les monarquies, l'existència de religions d'estat (cristianes), i el manteniment dels pobles oprimits d'Europa dins dels estats capitalistes existents. El projecte de tractat constitucional es refereix, inclús, a la religió com a un valor fundador (preàmbul); obliga a la Unió Europea a consultar a les Esglésies (art 1-52). Sota pretext de la "lluita contra el terrorisme", el tractat constitucional preveu la col·laboració dels estats, policies i serveis secrets, contra els països dominats i contra les organitzacions radicals, nacionalistes o revolucionàries (articles I-42, III-271, III-276, III-309).

Cap treballador conscient pot recolzar semblant tractat. Però tampoc pot associar-se als que li oposen el xovinisme, el bloc amb "la seua" burgesia i la divisió de la classe obrera.

Ja que el reformisme té com a horitzó el capitalisme, els dirigents de les organitzacions obreres de masses i els seus aliats centristes intenten tancar als treballadors en un dilema les dues solucions del qual són capitalistes. Tots concedeixen al capitalisme d'Europa la capacitat d'unificar el continent. La majoria d'ells s'alegren

pensant, al costat de les fraccions decisives dels capitalismes d'Europa, que és l'únic marc possible per a resistir la competència nord-americana; altres el rebutgen, al costat d'una fracció minoritària de la seua classe dominant, i estan disposats a defensar les prerrogatives de "la seua" nació contra els "dictats de Brussel·les".

Segons en quins estats, la discussió del tractat constitucional passarà pel Parlament o per una consulta electoral. En cas de referèndum, els treballadors no han de pronunciar-se ni a favor d'aquest tractat, ni pel manteniment del Tractat de Niça de 2001.

La unificació pacífica del continent serà un progrés històric. Però la burgesia, en l'època imperialista, és totalment incapaç de fer-la. L'economia s'ofega en el collar de ferro de la propietat privada i les fronteres heretades del període històric anterior. Les burgesies de Gran Bretanya, França, Itàlia, Alemanya..., no poden abandonar el seu estat nacional, indispensable contra el seu proletariat i, també, contra les burgesies amb què competeixen.

La unificació d'Europa és la tasca històrica de l'única classe progressista de la nostra època, el proletariat. La contradicció cada vegada major entre el desenvolupament de les forces productives, la seua tendència a la internacionalització i a la socialització, i les relacions de producció capitalistes, només serà superada per una revolució social, portada a terme per la classe que és al mateix temps el producte del capitalisme, la seua condició d'existència i la seua negació potencial: la classe obrera. Permanentment aquesta s'enfronta als capitalistes que l'exploten i té la capacitat de derrocar la classe explotadora, i això a causa del seu nombre, concentració i lloc decisiu que ocupa en la producció. Els treballadors independents segueixen tenint un paper menor en la producció de mercaderies.

Per tal de menar a fi aquesta tasca històrica, el proletariat ha de començar per afirmar la seua independència de la burgesia i de totes les seues fraccions polítiques.

És possible que els treballadors d'un país

determinat vegen en el referèndum l'ocasió de pronunciar-se contra el govern en el poder, siga quina siga la seua composició (partit reformista, coalició entre partit reformista i partit burgès, partits burgesos sols en el poder). Però aquests referèndum serviran per a la divisió de les files obreres. No serà amb el "no" com els treballadors manifestaran la seua força. Les campanyes a favor

del no seran, sobretot, una ocasió per a engegar el xovinisme i la xenofòbia, especialment contra els turcs. Allí on haja consulta electoral sobre el projecte de tractat constitucional, els treballadors conscients només poden que boicotejar-la: Ni Tractat de Niça, ni tractat constitucional de Giscard! Ni replegament nacional ni paròdia d'unitat europea!

Quina actitud ha de prendre el proletariat davant de l'adhesió de Turquia?

Igual que l'actual estat rus, l'estat turc té inclosa una petita part del seu territori en el que tradicionalment s'anomena "Europa", i la major part en "Àsia". Des de 1963 Turquia ha estat associada a la CEE. Des de 1995, aquest acord consisteix en una unió duanera. Els successius governs turcs demanen des de 1987 l'entrada en la Unió Europea.

Alguns partits burgesos s'oposen a l'entrada de Turquia perquè aposten permanentment per la xenofòbia: agiten, doncs, el fantasma d'una immigració massiva. Altres són reticents perquè temen el cost de l'adhesió si la 'política agrícola comú' de la UE s'aplica a Turquia. A més, molts partits burgesos temen el risc d'incoherència en la ideologia dominant ja que la població de Turquia és majoritàriament musulmana, mentre que la UE fou fundada per clericals cristians, i la lluita contra el 'terrorisme islamista' és àmpliament utilitzada per a justificar els atacs a les llibertats democràtiques...

D'altra banda, la possibilitat d'ampliar el mercat europeu amb un gran país i d'arrancar a Turquia de l'òrbita dels Estats Units tempta a nombrosos sectors de la burgesia europea.

De moment, el Consell Europeu (l'executiu de la UE constituït pels primers ministres dels estats membres) difereix contínuament l'adhesió de l'estat turc. Així, el Consell dels dies 16 i 17 de desembre del 2004, consagrat a aquesta qüestió, decidí...obrir noves negociacions.

El proletariat i els comunistes revolucionaris de l'estat turc han de combatre contra la pertinença a l'OTAN, l'aliança amb Israel i les bases nord-americanes, igual que contra tota postració del país als imperialismes alemany i francès per part de la

burgesia turca. Hauran de rebutjar tota il·lusió dels treballadors turcs i kurds vers la UE, però també hauran de rebutjar tot replegament cap al nacionalisme burgès, ja siga kemalista o islamista.

El poble kurd ha de poder decidir lliurement sobre la seua pertinença a l'estat turc o la seua separació dels estats burgesos existents en l'Orient Pròxim. Seguint la marxa de la història, el proletariat turc decidirà lliurement contribuir als Estats Units Socialistes d'Europa o als Estats Units Socialistes de l'Orient Pròxim.

Per la seua banda, l'avantguarda dels treballadors dels països ja membres de la UE no pot aprovar els motius burgesos d'exclusió o acceptació de Turquia. Contra tot xovinisme i contra tota influència imperialista sobre Turquia, per a unir els treballadors de tot el continent i per a unir el proletariat de cada país d'Europa que incloga a una fracció de nacionalitat turca o d'origen turc o kurd: els treballadors dels països de la UE han de lluitar a favor de la lliure circulació i establiment, sense condicions, de tots els treballadors de l'estat turc en tot Europa i a favor de l'aplicació de totes les conquestes del moviment obrer d'Europa Occidental i del Nord a les seues germanes i el seus germans de Turquia.

Tot intent de les burgesies perquè els treballadors es pronuncien sobre l'adhesió de Turquia a la UE és una trampa. Ni els treballadors de Turquia, ni els treballadors de la UE, poden aconseguir una victòria política en un dilema burgès que els col·locaria, automàticament, del costat d'una de les dues tendències de l'enemic de classe: els annexionistes o els xovinistes. Per consegüent, en cas de referèndum sobre aquesta qüestió la consigna del proletariat ha de ser el boicot.

Contra tots els governs burgesos d'Europa, contra la UE, contra l'OTAN, contra el xovinisme.

La perspectiva que ofereix el capitalisme als pobles europeus és el declivi, la regressió social i la desocupació massiva, la competència creixent entre poders imperialistes, la crisi econòmica mundial i la guerra.

Però la classe obrera, primera víctima de la degradació constant de les condicions d'existència de la vasta majoria de la població, té també el poder de posar fi a aquest estat de coses i unificar Europa. Per a aconseguir-ho, el proletariat ha de prendre la direcció de tots els oprimits i de tots els explotats.

A la coalició oberta o oculta amb la burgesia,

practicada per la socialdemocràcia tradicional i el stalinisme en reconversió des de la desaparició de l'URSS, els bolxevics oposen el front únic de tots els treballadors contra la burgesia, la coalició reivindicativa i política de totes les organitzacions obreres contra els governs burgesos, els seus estats i la seua Unió Europea, per a aconseguir el seu definitiu enderrocament.

Exigim de tots els partits i organitzacions que es recolzen en els treballadors que trenquen políticament amb la burgesia i que defenguen un programa obrer. Els bolxevics els recolzarien si s'endinsen per aquest camí:

- No a la desocupació! Prohibició dels acomiadaments sense reocupació equivalent! Defensa i reestabliment de totes les conquestes proletàries! Educació i sanitat públiques, gratuïtes i de qualitat, vivenda per a tots!
- No a la flexibilitat i a les lleis contra les vagues i sindicats! 35 hores setmanals sense flexibilitat! Reducció de la desocupació per mitjà del repartiment del temps de treball entre totes les mans disponibles! Augment general de tots els salaris, pensions i prestacions! Recuperació i indexació segons l'augment dels preus!
- Abolició de l'IVA i de tot impost sobre el consum popular! Prou de subvencions a les empreses! Control obrer de la indústria i els serveis! Expropiació de la banca i grans grups capitalistes! Pla de producció i distribució sota control de les masses!
- Per sindicats unificats que agrupen en cada branca a tots els treballadors, siga quina siga la seua qualificació i ofici! Democràcia total en els sindicats! No a la cogestió! Cap discussió dels plans governamentals o patronals contra els treballadors! Assemblees generals i comitès elegits per a dirigir les lluites!
- Igualtat real entre homes i dones! Lliure dret a l'avortament! Drets iguals per a tots, siga quina siga l'orientació sexual!
- Laïcitat en tota Europa! Separació d'Església i Estat! Prohibició de tot finançament per l'estat i per les col·lectivitats territorials de tota religió, de tot clergat i de tota escola privada! Supressió de tota menció de la religió en els documents d'identitat i en els fitxers de l'estat! Emancipació de la joventut de tot control clerical!
- Independència per a les últimes colònies europees! Autodeterminació per als kosovars, bascos, irlandesos, kurds, etc.!
- Abolició dels acords de Schengen! Obertura de les fronteres per a tots els treballadors! Reconeixement de tots els drets i de la ciutadania als treballadors immigrants!
- Llibertat per a tots els militants revolucionaris i radicals, per a tots els sindicalistes i activistes de les nacions oprimides! Autodefensa obrera de les vagues, manifestacions i organitzacions proletàries! Dissolució dels exèrcits professionals nacionals i de totes les forces repressives policiaques!
- Abolició de totes les monarquies! Per la supressió de totes les 'cambres altes' (senats, cambra dels lords, etc.), per la revocabilitat dels càrrecs polítics i perquè la seua remuneració es limite al salari d'una tècnica o un tècnic!
- Cap amenaça militar contra Xina, Corea del Nord, Iran i Síria! Tancament de totes les bases militars nord-americans a Europa! Eixida i liquidació de l'OTAN! Desarmament de la "Força Ràpida Europea"!
- Anul·lació de tots els deutes dels països pobres! Defensa de les economies col·lectivitzades de Cuba,

Corea del Nord i Vietnam! Fora immediatament de Costa de Marfil, Haití, Bòsnia, Kosovo, Afganistan i Iraq, les tropes imperialistes! Front Únic Obrer per a bloquejar el transport i les transmissions militars! Victòria d'Iraq! Derrota de l'imperialisme!

- Contra la Unió Europea, contra tots els tractats i acords de la CEE i de la UE, des del Tractat de Roma de 1957 fins al projecte de tractat constitucional, que s'inscriuen totalment en el capitalisme i que perpetuen la dominació del continent per França i Alemanya! Govern obrers en cada país d'Europa! Estats Units Socialistes d'Europa!

Qualsevol reivindicació seriosa de les masses xoca amb la propietat privada dels mitjans de producció. Heus ací per què els treballadors han d'unir-se i derrocar l'estat burgès que garanteix la dominació d'una petita minoria sobre tota la societat i li permet viure a costa del treball dels altres. Només un govern obrer sabrà garantir el futur. Tindrà com a tasca expropiar els explotadors, col·locar les grans empreses sota control dels productors associats i començar a reorganitzar la societat sobre una base racional i, per tant, internacional i després mundial.

Totes les conquestes socials anteriors de la classe obrera d'Europa de l'Est han estat liquidades perquè la burocràcia usurpadora no fou derrocada i, finalment, restaurà el capitalisme. Totes les conquestes polítiques i socials de la classe obrera d'Europa de l'Oest es veuen retallades i amenaçades perquè la burgesia encara té el poder gràcies a la complicitat dels partits reformistes i els aparells sindicals. El proletariat no pot deixar passar les pròximes ocasions revolucionàries sense reviuire tots els aspectes de la barbàrie capitalista: la crisi econòmica, el feixisme i la guerra.

Els aparells sindicals i polítics reformistes divideixen les files obreres i col·laboren amb la burgesia

En el curs de l'última onada revolucionària mundial, el proletariat europeu demostrà, una vegada més, la seua capacitat per al combat: Bèlgica en 1961, França i Txecoslovàquia en 1968, Itàlia en 1969, Polònia i Gran Bretanya en 1970, Turquia en 1971, Irlanda i Portugal en 1974, Espanya en 1976, Polònia en 1980... Recentment, enfront de la contraofensiva de la burgesia mundial, resistint les ofensives locals contra els seus drets polítics i socials, contra les guerres imperialistes, moviments de vagues i manifestacions massives s'han realitzat en Gran Bretanya, l'estat Espanyol, Itàlia, Grècia, Alemanya, Àustria...

No obstant, la protesta espontània dels treballadors i de la joventut no és prou. Ensopega amb les burocràcies sindicals i els partits tradicionals de la classe obrera que bloquegen i desvien les seues lluites ja que són els criats dels estats burgesos que compren els seus serveis. Els nacionalistes petit burgesos (el SSP, Batasuna, l'IRA...), els corrents islamistes i les organitzacions de joves cristians, els moviments "altermundistes" com ATTAC i els partits "ecologistes"..., contribueixen igualment a la confusió del proletariat i la joventut. Molts d'aquests xarradors alimenten a les masses amb el mite d'"una altra Europa", que seria menys "liberal" (però igual de capitalista) o divideixen les masses en funció del sexe, nacionalitat, raça o

religió...

A través de tot Europa, els partits obrer-burgesos i les burocràcies sindicals defenen la col·laboració de classes que practiquen quotidianament: viuen de les molles que la burgesia els concedeix per a defensar els seus interessos fonamentals, antagònics als del proletariat. La major part dels partits socialdemòcrates i d'origen estalinista dels països europeus, ja inclús ni reivindiquen el socialisme després de la restauració del capitalisme a Rússia, restauració a què han contribuït. Intenten fer creure en una "Europa social", com si la Unió Europea capitalista pogués satisfer les necessitats socials de les masses.

En la pràctica, els partits reformistes accepten discutir i posar en marxa els plans antiobrers, impedeixen les vagues generals i l'autodefensa dels treballadors, prediquen la confiança en la policia i l'exèrcit i reforcen els cossos de repressió, pacten amb els partits burgesos o sostenen als representants de la burgesia, accepten la bóta d'Israel sobre Palestina, són còmplices de l'opressió dels pobles d'Europa, recolzen l'ONU i la intervenció de les seues tropes. Quan es troben en el poder, gesten ells mateixos les privatitzacions i els plans antiobrers, deporten o empresonen als treballadors immigrants.

Els seus aliats d'“extrema esquerra” es limiten, com ells, a reivindicar “una altra Europa”... sense dir quina. Els més audaçs parlotegen sobre una “Europa dels treballadors”, sense socialisme ni revolució, i, sobretot, sense dictadura del proletariat, per tant una Europa il·lusòria. Per exemple a França, Lluita Obrera i LCR pretenen transformar la Unió Europea, aquesta coalició d'estats burgesos, en una “Europa dels treballadors”, mentre que el PT atribueix el deteriorament de la vida de les masses a la Unió Europea, igual que els partits burgesos més reaccionaris. Els liquidadors de la IV^a Internacional constitueixen, de fet, l'ala esquerra del reformisme, ja que s'han instal·lat progressivament en el capitalisme i s'han instal·lat al seu estat burgès.

Des de fa temps, alguns d'ells preconitzen la via parlamentària (ex Militant, ara en dos corrents, CIO i Socialist Appeal – El Militant); hui en dia, tots rebutgen cada vegada més obertament la revolució. A França, els centristes criden a votar Chirac (LCR), defenen la “República” burgesa (PT), recolzen les manifestacions d'oficials de policia (EL) o la llei Chirac contra el fular que porten les joves àrabs i turques (LCR, EL, PT). En Gran Bretanya, abandonen la lluita per una Palestina laica i democràtica, pel dret a l'avortament i per la supressió del control de la immigració (SWP). En tota Europa elsseudotrotskistes i les relíquies del maoisme es fusionen cada vegada més amb les velles burocràcies de les organitzacions obreres de masses, especialment amb les dels aparells sindicals corromputs, o els construeixen per el seu compte (SUD a França) Els “trotskistes” domesticats i els petitburgesos anarquistes aporten en la seua majoria un entusiasta suport al “Fòrum Social Mundial” dirigit per les esglésies cristianes i els seus amics estalinistes reciclats, per les ONG finançades pels estats burgesos i pels partits polítics ecologistes

Els llibertaris i els centristes s'oposen a la construcció d'un partit obrer revolucionari. Els anarquistes deixen, així, el proletariat en mans dels agents de la burgesia. Respecte aquells que es reclamen marxistes, a vegades, la seua perspectiva política comú és el partit “ampli”, no delimitat clarament, que pretén millorar la situació dels treballadors al si del capitalisme. Construeixen petites formacions que pretenen ocupar el lloc dels partits obrers-burgesos de postguerra, o es comporten com a croses dels partits “socialistes” o “comunistes” cada vegada més desacreditats per la seua gestió lleial del capitalisme en les col·lectivitats territorials, en els governs nacionals i en la Unió Europea.

A França, l'exPCI ha desaparegut en un partit reformista i xovinista que ha constituït, ell mateix, el “Partit dels Treballadors”. En Gran Bretanya la majoria del corrent El Militant, exclosa del Partit Laborista, ha aixecat el “Socialist Party” sobre el programa reformista tradicional del laborisme d'esquerra. També a Anglaterra, el SWP i l'ISG llancen actualment un partit denominat “Respect” al costat d'islamistes i de George Galloway, un dissident laborista antiavortista i partidari del control de la immigració, després d'haver fracassat en el seu anterior projecte neo-reformista (la “Socialist Alliance”). D'altra banda, elsseudotrotskistes reforcen des de fa més d'una dècada les formacions reformistes d'origen estalinista (PRC a Itàlia, IU en l'estat Espanyol, PDS a Alemanya, PCF a França...). Altres, o els mateixos, s'han unit directament a la socialdemocràcia (en l'alcaldia de Londres, en la direcció del PS i en el parlament francès...). D'altra banda, els anarquistes, maoistes i trotskistes en ruïnes han arribat, inclús, ha unir-se a partits sense cap relació amb la classe obrera: ecologistes alemanys, nacionalistes catalans, nacionalistes escocesos...

Tots aquests corrents no tenen res a veure amb la revolució.

L'enemic està en el nostre propi país: per la unitat del proletariat de tota Europa i del món sencer, per una Internacional Obrera Revolucionària

Per a defendre's i preparar el seu futur, el proletariat necessita una nova direcció, un partit de tipus bolxevic, internacionalista i revolucionari que agite, amb tots els mitjans proletaris, a favor de la retirada dels exèrcits dels imperialismes europeus d'Iraq, Afganistan, Sèrbia, Bòsnia, Costa de Marfil, Haití, a favor de la derrota de

l'imperialisme. També ha de situar-se al costat dels altres proletariats del món i al costat dels països dominats contra els imperialismes europeus, japonès i nord-americà. Ha de protegir, en particular, els pobles agredits com els iraquians, palestins, txetxens o kurds.

La tasca dels internacionalistes, la millor ajuda que poden aportar a la revolució mundial, és treballar per l'enderrocament de la seua pròpia burgesia per cada proletariat. Açò passa, en cada país, per la proposta de Front Únic de totes les organitzacions obreres per a resistir els atacs de tota mena del capital i de l'estat burgés.

L'avantguarda obrera europea ha de reagrupar-se en una internacional marxista de partits obrers revolucionaris en cada país, partits que els nuclis leninistes trotskistes lluitem per construir. Una Internacional que portarà fins al final la lluita de classes en cada país contra la seua pròpia burgesia, que ajude a la construcció de milícies obreres, que conduísca a l'enderrocament de l'estat burgés i funde un govern obrer expropiador dels grups capitalistes, que òbriga la via als Estats Units Socialistes d'Europa. Aquesta federació estarà oberta a totes les repúbliques obreres que desitgen unir-se-li, des de Turquia fins a Noruega, des de Suïssa fins a Rússia, perquè ella mateixa no serà més que una etapa cap a la federació soviètica mundial.

La unificació del continent només pot realitzar-se per una revolució social. Tal tipus de revolució només pot ser realitzada per la classe que no té res a perdre, que està explotada, que és internacionalista i no nacionalista. La victòria de la revolució a Europa constituirà una inspiració per a la revolució a Amèrica i en el món sencer, a fi de crear les condicions per a la desaparició de l'estat i

l'extinció de les classes socials.

Europa és el bressol del capitalisme. En conseqüència, el proletariat modern aparegué en primer lloc a Europa, que fou, així, el teatre de les primeres revolucions obreres i de les primeres preses del poder pels treballadors: a París en 1871, en Petrograd i Moscou en 1917. Si bé el capitalisme fou restaurat, finalment, a Rússia; si bé les conquestes socials que semblaven les més fermament establertes han estat aniquilades a poc a poc, el proletariat d'Europa no ha dit encara la seua última paraula. Demà reprendrà el camí traçat per la Comuna de París i sobretot per l'Octubre de 1917: prendrà el poder.

Construïm la Internacional les banderes roges de la qual proclamaran: Viva la unió dels treballadors de la ciutat i del camp del món sencer! Derroquem la burgesia en cada país! Per la república universal dels consells obrers!

9 d'abril del 2005

Col·lectiu Revolució Permanent:
Groupe bolchevik (França)
Lucha Marxista (Perú)
Grup Germinal (Estat espanyol)

<http://www.revolution-socialiste.info/>

OBRES ESCOLLIDES DE LENIN EN CATALÀ: Novetat! Novetat!
Informe sobre la revolució de 1905

Contacta amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Pàgina web allotjada en: <http://www.revolution-socialiste.info/>

Formem part del *Col·lectiu Revolució Permanent* c_revolucionpermanente@yahoo.es